

De veerboot legt aan...

De veerboot legt aan. Nadat de passagiers per auto of te voet het schip hebben verlaten, rijden mijn ouders en ik op onze beurt de romp in. Aan boord gekomen zoek ik snel het dek op. De zon schittert hier en daar op het grijze water - in de verte zien we een langgerekt eiland met wat heuvels en een torentje. De veerboot zoekt zich al draaiend en zigzaggend een weg. Lang blijft onzeker waar het schip aan zal leggen. Ik neem de tijd te baat de zeelucht op te snuiven en mijn kalende schedel in de wind te steken. Ik staar naar het kolkende water bij de schroeven, en tuur in de verten...

Begeleid door de zeemeeuwen draaien we uiteindelijk toch de haven van het reeds vanaf de vaste wal geziene eiland in. De heuvels en het torentje blijken duinen en een vuurtoren. De rond de haven en op de duinen staande huisjes en gebouwen vertonen de charme van een mediterraan bergdorpje. Het eiland is prachtig en uiterst gevarieerd: het brede en eindeloze Noordzeestrand; het van verborgen leven krioelende en aan een continue dagelijkse kringloop van onderlopen en droogvallen onderworpen wad; de duinen; de fraai begroeide vlakten, meertjes en moerassen. De enorme aantallen vogels. Maar wat vooral opvalt zijn de kleine, kokette strandlopers die tussen de veel grotere zeemeeuwen door vóór de uitvloeiende en zich terugtrekkende waterlijn uit heen en weer rennen. En dan de dorpjes waar men met de auto doorheen is voor men hun naam heeft kunnen uitspreken. Alles is hier onder handbereik. En die verbijsterende nuchterheid van de eilanders!

Naarmate ik op mijn wandelingen langs het Noordzeestrand verder loop kom ik steeds minder mensen tegen. Het strand wordt daarbij breder en de duinen fantasievoller. Slierten stofzand slingeren zich langs mijn voeten, en vormen taludjes achter schelpen en andere obstakels. Loop ik westwaarts dan verschijnen er ook nog zwerfduintjes en zandplaten waardoor de overgang tussen strand en zee vervaagt. Maar uiteindelijk bereik ik wandelend door dit niemandsland - met de vuurtoren als enig referentiepunt - dan toch het havenplaatsje. Loop ik oostwaarts dan lijkt het strand zich na steeds nieuwe groepen duintoppen wel tot in het oneindige uit te strekken. Wat een weidsheid! Door deze surrealistische wereld in een zekere cadans voortploegend worden naam, tijd en plaats onbelangrijk.

Een week later varen we weer terug naar de vaste wal. Ik zie de haven en het eiland in de verte verdwijnen. Terschelling - wie er eenmaal geweest is, is verkocht.

Bart van Donselaar